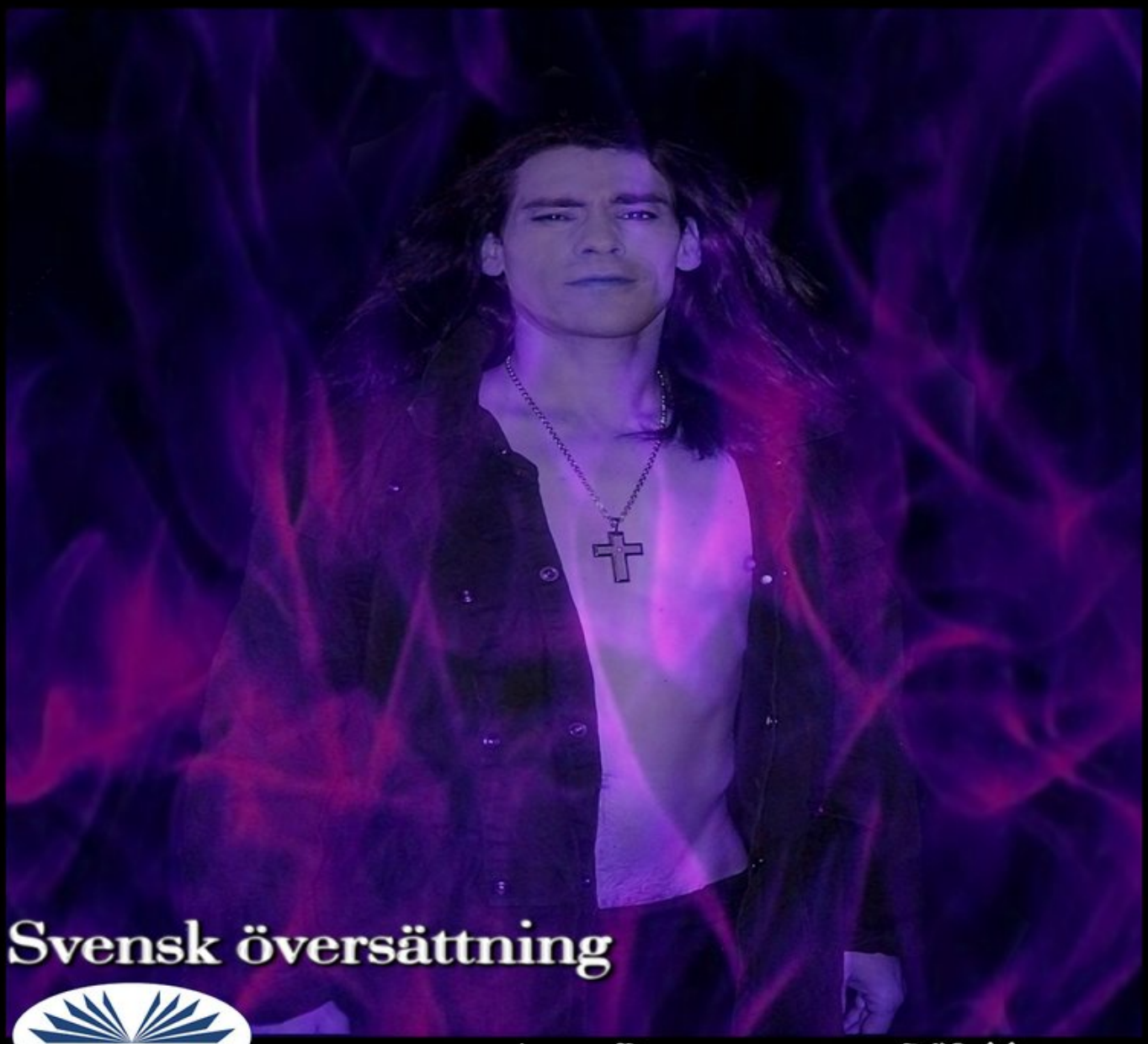
Mörk Eld

Blodsband-Serien, bok 6

Svensk översättning

TEKTIME

Amy Blankenship, RK Melton

Innehållsförteckning

Kapitel 1
Kapitel 2
Kapitel 3
Kapitel 4
Kapitel 5
Kapitel 6
Kapitel 7
Kapitel 8
Kapitel 9
Kapitel 10
Kapitel 11
Kapitel 12
Kapitel 13
Kapitel 14
Kapitel 15
Kapitel 16
Kapitel 17
Kapitel 18
Kapitel 19
Kapitel 20
Kapitel 21

Mörk Eld
Blodsband-Serien, bok 6
Blodsband-serien

Amy Blankenship, RK Melton
Översättning: Anneli Erkkonen

Upphovsrätt ©2012 Amy Blankenship
Andra upplagan publicerad av TekTime
Med ensamrätt.

Kapitel 1

Damon släntrade in genom dörren till sin takvåning och satte ner Alicia på fötterna. Han hade inte sagt ett ord sedan de lämnat Nattljus, för han litade varken på sin röst eller sina känslor.

Tystnaden mellan dem var öronbedövande, men Alicia vågade inte bryta den. När hon kände hans hand på ryggen och han föste henne framför sig in i vardagsrummet, fick hon en aning om hur rasande han verkligen var. Hon vände sig snabbt om för att hålla ögonen på honom, och såg tyst på när han drog av sig kappan och slängde den tvärs över rummet.

Kappan landade på soffryggen, men Damon hade redan glömt bort den och valde istället att gå mot sin flyktkonstnär till kvinna.

”Damon, vänta!” uppmanade Alicia honom, samtidigt som hon backade.

”Vänta på vad?” frågade Damon med ett lätt lutande huvud. Han jagade henne långsamt med en till synes avslappnad gång. ”Vänta på att du ska försvinna så fort jag vänder ryggen till? Du har ingen aning om vad som lurar i mörkret där ute. Det är inte säkert!”

”Jag har bott där ute hela mitt liv. Jag är inte hjälplös längre… det såg *du* till när du förvandlade mig!” Alicia gav honom en hård blick men fortsatte att backa; hennes självförtroende tog stryk när hon kände hans ilska. ”Det är inte som om jag flydde från dig.” Hon svalde när han började knäppa upp sin skjorta med snabba fingrar.

Damons ögon smalnade när han såg henne glida in bakom soffan, som om det skulle stoppa honom att få den mellan dem. ”Var har jag sett det här förut?” frågade han med ett leende.

Alicia bleknade över det sneda leendet han gav henne. ”Jag bad dig ta mig till honom”, påpekade hon.

”Och jag minns tydligt att jag sa nej, inte än!” Musklerna i Damons käke spände sig när han fick en minnesbild av hur hon kramat om Micah när han hittade henne. Sättet de ryckt sig undan från varandra på var just anledningen till att han inte velat ha henne i närheten av den andre varpuman.

”Micah var orolig – han älskar mig, Damon,” försökte Alicia, lite lugnare nu eftersom han lät henne behålla soffan mellan dem – för tillfället.

Hon ryckte till när han plötsligt stod bredvid henne, på hennes sida av soffan, och mjukt rörde vid hennes kind med sin handflata.

”Och du tycker att det är ett bra tillfälle att gnugga in det i ansiktet på mig nu?” frågade Damon i en bedrägligt lättsam ton.

Alicia öppnade munnen för att svara, men så var han plötsligt borta. Hon snurrade runt när hon hörde kylskåpsdörren smälla igen och såg Damon hälla upp lite blod i ett glas. Hon rynkade pannan, väl medveten om att han inte var skadad – så varför drack han blod?

Hon tog ett par försiktiga steg mot honom, men vågade inte gå in i köket, och frågade: ”Varför dricker du det där?”

De ryckte båda till när glaset i hans hand krossades.

Damon blundade en sekund och slog sedan upp ögonen: ”Jag är arg, som du säkert har märkt, och jag hoppades att det här skulle ge mig styrkan att hålla tillbaka det.” Han höjde ett ögonbryn när Alicia använde den hastighet han gett henne för att springa förbi honom till kylskåpet. Inom några sekunder satte hon ett fullt glas blod i mikrovågsugnen.

Alicia kände en rysning när hon vände sig om och Damon tryckte fast henne mot bänkskivan. Han sa ingenting; han höll bara fast henne där medan han böjde huvudet mot hennes nacke, utan att röra henne.

”Vad gör du?” viskade hon med hes röst.

”Testar mig själv”, svarade Damon medan han andades in.

”Vad testar du?” Hon lutade huvudet bakåt av hettan han fick att uppstå inuti henne.

Damon drog sig tillbaka så att han kunde se på henne medan han svarade: ”För att se om jag kan behålla mitt förstånd när du luktar som en annan man.”

Han fångade snabbt upp handen som hon riktade mot hans ansikte och drog henne framåt. ”Jag skulle inte göra det om jag var du”, varnade han. Han släppte hennes handled när mikrovågsugnen pep.

Alicia flyttade sig ur vägen så att han själv kunde ta fram glaset. Hon rynkade pannan: ”Han är min bror. Det borde inte räknas.”

”Och kanske skulle det inte göra det heller, om du inte hade sagt till honom att ni inte var riktiga syskon.” Glaset krossades i hans hand igen. ”Fan, jag ger upp!” Damon morrade upprört och tittade ner på den röda vätskan som täckte hela golvet. Han knöt nävarna vid sidorna och gick förbi henne in i vardagsrummet.

Alicia gnuggade sig i tinningen och förstod nu, åtminstone genom hans svartsjuka sinne, varför han trodde att han hade rätt att vara arg. Hon hade inte vetat att han lyssnade när hon berättade för Micah att de inte var syskon. Hon hade försökt få Micah att må bättre – inte få Damon att hysa agg för resten av livet. Hon vände på huvudet och kunde se honom stå framför de takhöga fönstren.

Damon såg henne komma mot honom i speglingen i glaset. Han kunde inte hindra det mjuka leendet som drog i hans läppar när hon slog armarna om honom bakifrån. Hon var så liten att hon nästan var gömd för hans blick. Han grep tag i en av hennes handleder och drog tills hon stod framför honom med ryggen pressad mot hans bröst.

”Hur länge har du vetat att ni två inte är syskon?” frågade han och mötte hennes blick i spegeln.

”Bara ett par timmar innan jag berättade det för Micah”, sa hon och tryckte sig bakåt mot tryggheten i hans armar. ”Vi pratade om det ikväll.” Hon kände hur armarna stramades åt och förklarade snabbt: ”Vi tre är de enda som vet, förutom fru Tully, eftersom hon förlöste mig. Vi bestämde båda två att vi inte vill att någon annan ska veta.”

”Klokt val”, sa Damon.

Alicia bet sig i underläppen och funderade på hur hon skulle formulera sig så att Damon skulle förstå. ”Men jag älskar honom ändå, förstår du. Han är min storebror, och vi har alltid stått varandra nära. Du måste låta mig träffa honom.”

”Måste jag det?” frågade Damon nyfiket.

Alicia skakade på huvudet och vände sig sedan om i hans armar så att hon kunde se upp på honom. ”Lyssna på mig”, sa hon med ett milt leende. ”Micah hamnade på första plats på min hjältelista när jag var barn, eftersom han inte höll med resten av familjen när de gömde undan mig från omvärlden. Han kom till skolan hela tiden och tog med mig bort från det där fängelset, ibland i flera veckor. Han gav mig den frihet jag längtade efter.”

Damon litade inte tillräckligt på sig själv för att säga något, men bara att hålla om henne och se kärleken lysa i hennes ametistögon lugnade hans ilska.

”Och han är en väldigt klok man. Han sa till mig att jag en dag skulle hitta någon som skulle visa mig vad sann kärlek var.” Alicia sträckte sig

upp och lade handen på Damons kind. ”Han hade rätt, eller hur? Du kommer väl inte att låsa in mig?”

Damon drog henne tätt intill sig och svepte sina armar som stålkedjor runt henne. Han blickade ut genom fönstret som vette ut mot det som snabbt höll på att bli en mycket farlig plats. Han hade använt den här takvåningen för att gömma sig för Michael. Nu använde han den för att gömma Alicia från allt som kunde skada henne.

Sanningen var att efter det som hände i går kväll var det här stället inte längre tillräckligt säkert för att gömma något så värdefullt. Han skulle behöva hitta ett ställe som de kunde kalla sitt eget, så att han kunde skydda det mot demoner. Dessutom såg han fram emot att slåss mot Michael igen.

”Så för att vara din hjälte måste jag släppa dig ur sikte i en instabil stad full av demoner? Det är inte rättvist”, invände Damon.

”Om jag inte behövde smyga omkring så där skulle du alltid veta var jag är”, sa Alicia och höll andan en stund innan hon fortsatte: ”Jag vill inte akta mig för dig... Jag älskar dig.”

Damon suckade lätt. ”Jag älskar dig också... Det är därför jag bara går med på att ge dig frihet om det sker på vissa villkor.”

”Och vilka villkor skulle det vara?” frågade hon skeptiskt.

Damon log: ”Jag ska lära dig hur du skyddar dig själv när jag inte är där för att göra det åt dig.”

”Kampsportlektioner?” Alicia kunde inte dölja sin entusiasm. ”Jag är med!”

”Det borde du vara, för du är verkligen usel på att slåss!” När hon försökte slå honom, höll Damon bara fast hennes armar mot sig och sparkade undan hennes fötter. Han sänkte ner henne på golvet och kände sig själv bli hård när han lade sig ovanpå henne.

”Jag har bevisat min poäng”, sa han medan han stirrade ner i hennes ögon.

Alicia morrade upp mot honom och visade tänderna i en bedårande uppvisning av trots.

”Och det kommer inte att finnas några fler hemligheter mellan oss”, avslutade Damon med en hård blick.

Alicias morrande upphörde och hon gav honom ett förföriskt leende, samtidigt som hon vickade på sig under honom. ”Jag vill ha dig.” Hennes röst var en ren frestelse. Hon väntade tills han slappnade av i greppet och började sänka sina läppar mot hennes. Snabbt rullade Alicia över och tog

honom med sig. Hon landade hårt på hans underliv med ett leende medan hon stirrade ner på honom.

”Jag har bevisat min poäng”, retades hon och vickade inbjudande på höfterna igen igen.

”Tror du det?” Damon lyfte upp dem båda från golvet och tryckte fast henne mot väggen innan hon hann blinka. Han tryckte in sitt ben mellan hennes och lyfte upp det så att hon satt grensle över hans lår. Han lutade sig nära hennes öra, sög in hennes känsliga örsnibb mellan läpparna och viskade sedan: ”Det där spelet kan vi båda spela.”

Alicia kände hur hon smälte och gungade mot hans lår, sugen på mer. ”Jag gillar hur du tränar mig...”

Damon morrade av den sexuella rusningen som orden framkallade och pressade sina läppar mot hennes i en plötslig frenesi av begär. Han skulle ge henne det hon behövde… men frihet stod inte på den listan. Efter att ha sett bara en bråkdel av vad som hade kommit ut ur den sprickan tänkte han förfölja varje rörelse hon gjorde, även om hon inte var medveten om det. Om hon tyckte att han var beskyddande förut, så hade hon ingen aning om vad som skulle komma.

Det Damon höll tillbaka från henne var sin egen rädsla; rädslan för att om han släppte henne ur sikte skulle han aldrig se henne igen, levande eller död. Han hade upplevt smärtan av att förlora en kvinna han brydde sig om i det förflutna, på grund av hans och Michaels dumhet. Skillnaden nu var att Damon brydde sig mer än mycket om Alicia; han älskade henne bortom allt förnuft.

Han drog sig tillbaka från kyssen, log belåtet och lyfte upp henne när hon försökte följa efter honom. Han gick målmedvetet mot sovrummet men tappade farten när Alicias tänder gled över hans högra bröstvårta, följt av en uppåtgående rörelse med den varma tungan. Hennes nätta hand strök över hans blottade hud i en mild smekning och retade honom med vad som skulle komma.

När hon såg att han var helt distraherad gled Alicia snabbt ur hans armar och lämnade fyra ytliga klösmärken över hans bröstkorg efter sig. De var inte tillräckligt djupa för att göra ont, men de skulle definitivt räcka för att han skulle ge henne exakt vad hon ville ha – om han hann fånga henne.

Damon blinkade till när Alicia plötsligt försvann ur hans synfält och han hörde sovrumsdörren smälla igen med ett lätt duns. Han höjde på ögonbrynen och tittade ner på sin bröstkorg, där han såg de små

klösmärkena läka och försvinna. Han kastade en blick mot sovrumsdörren och knep ihop ögonen i hopp om att hon bara hade tänkt använda den där sexuellt inspirerade stridstaktiken mot honom, och inte mot fienden.

Alicia hade låst dörren och backade undan från den i väntan på att Damon skulle storma in genom den.

”Hej älskling, har du saknat mig?” viskade Damon i hennes öra.

Alicia tjöt till av häpnad och vände sig om mot honom, medan hon tog några steg bort. De stirrade på varandra ett ögonblick, innan Alicia gjorde ett försök att springa mot balkongdörren. Damon flinade och hann lätt ikapp henne, och slängde armarna runt hennes midja precis när hennes hand rörde vid handtaget.

Hon kämpade och vred sig mot honom i ett halvhjärtat försök att komma undan och Damon kände sig själv hårdna av förväntan. Hans lilla vildkatta gillade att bli jagad och kärleksfullt dominerad, och det skulle han ge henne! Han drog henne tillbaka mot sin bröstkorg och log belåtet åt hennes skarpa flämtning när hans hand fattade tag om ett av hennes bröst.

”Det där var en väldigt trevlig distraktion”, medgav Damon medan han nosade på hennes nacke. Han bet försiktigt på stället han just nosat på och kramade mjukt om hennes bröst när hon lutade huvudet bakåt mot hans axel och stönade. ”Men det är bäst att jag är den enda du använder det tricket på!"

Alicia kunde inte låta bli att fnissa andfått. ”Det är lugnt. Jag tror inte att en demons bröstvårtor skulle smaka lika gott som dina ändå!”

Damon morrade och tog tag i kanten på hennes tröja och lyfte den över hennes huvud i en smidig rörelse.

Alicias humor försvann som genom ett trollslag när Damons händer gled upp längs sidorna av hennes tröja och drog den över hennes huvud. Hon flämtade till när hans händer återvände till hennes bröst och rörde fingertopparna över hennes redan hårda bröstvårtor, och hon böjde ryggen för att förstärka kontakten.

Eftersom hon ville känna hans händer direkt mot huden sträckte hon sig runt för att knäppa upp spännet på sin behå. Damon grep tag i hennes handleder och lindade dem runt sin hals.

”Ta inte bort händerna”, beordrade han med en hård viskning.

Alicia kved igen när värmen från hans händer återvände till hennes bröst innan den långsamt vandrade ner över hennes mage. Hon stönade högt när han lyfte ett av hennes ben med ena handen medan den andra försiktigt

gned mot grenen på hennes jeans. Han rörde henne knappt, men den svaga känslan räckte för att nästan få henne att komma där och då. Hennes höfter rörde sig i takt med hans hand, i ett fysiskt vädjande om mer tryck.

Damon släppte plötsligt hennes ben och öppnade spännet på hennes behå, tog snabbt av den och slängde den över axeln. Alicias händer hjälpte hans att ta av hennes jeans och de glömdes snart bort någonstans på golvet. Det dröjde inte länge innan ingenting alls skilde dem åt, och Alicia njöt av känslan av hans hud mot hennes.

Hon ryckte till när balkongdörrarna plötsligt öppnades och hon slungades ut genom dem i den svala nattluften. ”Damon, vad gör du?” frågade hon.

”Du ville ju komma ut, eller hur?” frågade han mjukt och lyfte sedan upp henne och satte henne på det breda räcket mittemot honom.

Alicia grep tag i Damons handled när hon kände vinden stryka över hennes bröstvårtor i en lockande smekning. ”Tänk om någon ser oss?” frågade hon och tittade sig omkring på byggnaderna och kände sig väldigt utsatt.

”Då har de ett väldigt dyrt par kikare och förtjänar sin utsikt”, sa Damon med ett leende och lät blicken vandra längre ner på hennes kropp. Han vände på handen så att han nu grep tag om hennes handled och tog tag i den andra så att hon inte skulle vara rädd för att falla. ”Låt oss ge dem en sjuhelvetes show...”

Damon lutade sig framåt, sög in hennes bröstvårta i munnen och tryckte henne bakåt. Han belönades snabbt när hon lindade benen runt hans midja i ett försök att inte tappa balansen helt. Även om hennes rationella sinne visste att han aldrig skulle låta henne falla, var det inte direkt konstigt att vara rädd för det.

Damon kysste sig långsamt ner längs hennes kropp och stannade upp för att ägna extra uppmärksamhet åt sina favoritställen, innan han gick längre ner. Han trängde in mellan hennes ben och stirrade intensivt på den gåva som fanns för honom där. När han pressade sina läppar mot hennes fuktiga värme belönades han med ett grymtande stön av njutning.

Alicia kastade huvudet bakåt och skrek till vid hans första tungstöt. Hon böjde sig bakåt, utan att bry sig om att hon hängde ut över stadens gator långt under henne, och öppnade låren ytterligare för att ge Damon bättre tillgång. Hans godkännande morrande var mer än tillräckligt för att nästan få henne att komma över kanten.

En kraftig vindpust blåste fram över dem och fick hennes hår att nästan sväva runt hennes huvud och stimulerade hennes hårbotten. Det var skrämmande, upprymde henne, och tanken på att bli sedd av någon började få en annan innebörd, vilket hetsade upp henne mer än något hon någonsin upplevt.

*****

Angelica och Zachary gick in i slottet, helt utmattade. Ren hade sagt åt dem att åka hem och vila upp sig. PIT skulle börja ta hand om uppgiften att utrota de förrymda demonerna i skift så att ingen skulle bli överansträngd. Ingen av dem hade velat gå därifrån, men de visste att Ren hade rätt; det här var inte den typen av jobb man kunde somna på. Det skulle inte leda till att man blev avskedad, utan död.

”Hem ljuva hem”, gäspade Angelica.

De PIT-medlemmar som hade följt med dem höll med Angelica och delade upp sig i olika delar av slottet för att antingen vila eller äta något. Angelica valde att gå tillbaka upp till laboratoriet för att titta till Jason, eftersom de hade lämnat honom där medvetslös. Hon log när hon såg att någon hade flyttat honom till soffan vid väggen.

”Han kommer nog sova ett tag”, sa Zachary bakom henne.

Hon strök med fingrarna genom Jasons mjuka, blonda hår, som man skulle göra med ett barn. Att rädda människor som honom var anledningen till att hon hade börjat bekämpa demoner från första början. Hon önskade bara att han kunde ha fått förbli oskyldig, istället för att upptäcka att monstren under hans säng var verkliga. Hon hade vetat att de var verkliga redan som barn. Om någon frågade henne, så var det hemskt att veta det.

Hon fick ett tacksamt leende när hon mindes hur demonen som hade dömt Jason till döden sedan dog. Hon måste erkänna att Synn skulle komma väl till pass. Synd att han också var psykopat.

”Gå och sov lite”, sa Zachary mjukt. ”Vi har mycket arbete framför oss och vi behöver alla vara i toppform.”

Angelica nickade och smög in i sitt sovrum längre bort i korridoren. Hon tittade mot den väldiga sängen och sedan ner på sig själv, och bestämde sig för att ta en dusch för att få bort demonstanken från kroppen.

Hon gick tyst in i sitt eget badrum, vred på det varma vattnet och klädde av sig, innan hon vände sig mot spegeln för att kolla efter sår. Hon blev lite

förvånad när hon inte hittade några efter alla strider hon hade utkämpat de senaste timmarna. Återigen plågades hon av bilden av mannen som hade skuggat henne hela natten... Synn.

Varje gång en av demonerna skulle ha träffat henne hade han varit där för att ingripa. Det som störde henne mest var att de gånger hon inte hade sett honom, så hade hon märkt att hon letade efter honom.

Hon vände sig om, klev in under den varma strålen och försökte rensa sinnet från mannen som hade bestämt sig för att bli hennes sköld mot demonerna. Hon hade för länge sedan lärt sig att bara lita på sig själv så att hon inte skulle bli besviken. Hon tänkte inte ändra på den strategin nu.

Hon skrubbade kroppen tills huden blev rosa och började sedan med håret. Angelica kunde inte hålla tillbaka ett stön när naglarna försiktigt skrapade längs hårbotten och hon slöt ögonen i välbehag. Hade hon varit mer uppmärksam skulle hon ha sett skuggan av den mörka gestalten som stod precis på andra sidan de frostade dörrarna till duschen.

Synn stod helt stilla i det ångfyllda badrummet och såg på när Angelica gjorde något så enkelt och njöt av det. Det påminde honom om de gånger han hade tvättat hennes hår åt henne, och hon hade välkomnat hans beröring.

Han lade en hand mot glaset som skilde dem åt då han kände behovet av att röra vid henne växa inom sig. För en solgud hade begreppet tid inte samma betydelse som för människor; därför var de vanligtvis ett tålmodigt folkslag... men även gudarna hade sina svagheter. Hans var inom räckhåll och helt naken.

Angelica kände en plötslig hetta tändas mellan låren och slöt ögonen, medan hon njöt av den välbekanta men sällsynta känslan. Hon tvålade snabbt in tvättlappen igen, drog den över sina bröst och kände dem svälla under beröringen.

Hon släppte tvättlappen på duschgolvet, tvålade in händerna med ett lent, tjockt lödder och drog dem över sina bröst. Hon lät fingrarna glida över bröstvårtorna en i taget för att öka känslan; läpparna öppnades och andningen blev snabbare.

Synn såg hur en av hennes händer lämnade bröstet och gled mellan hennes lår, i ett försök att lindra den hetta han hade skapat i henne. Hans blick vandrade långsamt upp till där hon bet sig i underläppen för att hindra sig själv från att låta, och han drog skarpt in andan. Synn rörde smekande

sin hand mot glaset, och log för sig själv när handen mellan hennes ben härmade hans rörelser.

Angelica lutade sig tillbaka mot duschglaset när fingrarna hittade hennes favoritställe och bearbetade det med runda drag. Det var långt ifrån första gången hon gjorde detta och det hade gått ett tag, men det var förmodligen det skönaste hon någonsin hade känt.

Hon tänkte igen på att en dag hitta någon att göra detta med, och Synns bild dök upp i hennes inre. Tanken på hans mörka ögon och långa, mörka hår fick fördämningen i hennes underliv att släppa, och hon öppnade munnen i ett tyst skrik under den kraftiga orgasmen. Det krävdes all hennes viljestyrka för att hålla sig på benen när hon kände den flytande värmen glida över hennes fingrar, och hennes kropp ryckte behagligt av de många efterskalven.

Efter några minuter stängde Angelica av vattnet, och Synn försvann i samma ögonblick som hon öppnade duschdörren. Hon tog badlakanet, svepte in sig i den och fick sedan syn på sin spegelbild. Det var emellertid inte hennes kropp som drog hennes uppmärksamhet till sig; det var handavtrycket på den frostade duschdörren bakom henne.

Hon vände sig om, rynkade pannan och lyfte upp handen för att lägga den över avtrycket på dörren. Hennes rynka blev djupare när hon såg hur mycket större det var jämfört med hennes. Den här platsen var skyddad mot ondskan... eller det hade Storm i alla fall försäkrat dem om. Gjorde inte det hennes smygtittare till en av änglarna?

Hon backade bort från duschen och bestämde sig för att oroa sig för det senare. Även om det kändes mycket bättre nu, var det bara sömnen som kunde ladda hennes batterier helt.

Efter att ha torkat och borstat håret återvände hon till sovrummet och tog fram sitt svarta nattlinne i oversize från byrån, och log åt namnet på favoritrockbandet på framsidan. Att gå på den rockkonserten hade varit en av de få normala saker hon gjort som tonåring, och hon värnade om minnet.

Hon drog på sig den och gick långsamt mot sängen, och log när hon drog tillbaka täcket och släckte lampan. Hon letade efter sin I-pod, satte volymen på lågt och lät låten *Evil Angel* fylla tystnaden. Hon kröp djupt ner på den mjuka madrassen, stängde ögonen och lät den vagga henne till sömns.

Synn trädde fram ur rummets skuggor och närmade sig sängen medan han lyssnade på låten. Hon visste att han var där och litade på honom

tillräckligt mycket för att inte göra något åt det. Det här var ännu ett tecken på att hennes sanna själ höll på att vakna.

Han hade hört hennes uttalande om ”hem ljuva hem”, som nästan exakt lät som Damons tankar. Damon behövde ett hem åt sig och sin nya kvinna Alicia, och Angelica skulle behöva detsamma när han äntligen återfick henne. Kane och Tabatha; återigen, samma dilemma. Kvinnorna måste skyddas och värnas om framför alla andra.

”Damon”, anropade Synn mentalt när han vände sig bort från sängen och gick fram till fönstret. ”Det är dags att hitta ett nytt familjehem. Vårt börjar bli för trångt.” Damons funderingar kändes genom deras mentala band innan Synn kände att han fattat ett beslut.

”Jag har det perfekta stället i åtanke,” svarade Damon medan han kramade Alicia intill sig. ”Jag kollar upp det imorgon.”

Synns kropp tycktes upplösas i den mjuka brisen som strömmade in genom fönstret, för att sedan återuppstå uppe på taket. Han gick längs murkrönet som omringade slottets innergård, och stannade då och då för att titta upp mot himlen eller ner mot havet bortom slottsmarkerna.

Synn kände en gammal och bekant närvaro bakom sig och vände på huvudet för att titta över axeln.

”Det var länge sedan”, sa Storm tyst. ”Jag är glad att du har hittat din själsfrände.” Han hade vetat att Synn skulle komma efter henne; det var därför han hade låtit Zachary skydda henne hela den här tiden.

Syns mungipor krökte sig något uppåt. ”Jag ser att du har fått tag på nya rekryter till din armé. De är ganska unga, eller hur?”

Storm ryckte på axlarna. ”Inte yngre än dina söner när du gav dem evigt liv.”

”Vad vill du, tidsresenär?” Hans tonfall var en varning om hans humör.

”Du var där. Du såg vad som kom ut ur sprickan”, konstaterade Storm.

Synn gav honom en stoisk blick. ”Jag bryr mig inte om era småaktiga krig.”

Storm kände till sanningen bakom de orden. Han hade hört sanningen från Synns egna läppar, även om det ännu inte hade hänt i solgudens tidslinje. Synn skulle en dag berätta för honom att sista gången han hade varit i krig med någon, så hade han förstört sin egen hemplanet. Den enda anledningen till att Synn hade delat den hemligheten med honom, var att de båda var gudar. Men för tillfället gav det honom en bättre förståelse för Synn.

”Angelica vill skydda människorna eftersom hon fostrades som en; det har hänt många gånger nu, även om hon inte minns sina tidigare liv. Dina barn är också väldigt beskyddande mot de oskyldiga, precis som jag vet att du är”. sa Storm lugnt. Det faktum att Synn inte hade försvunnit iväg än betydde att han hade gått med på att lyssna.

Synn rättade inte tidsvandraren, och frågade inte heller varifrån han hade fått sin information. En tidsvandrare kunde se alla utfall om han valde att leta efter dem. Om Storm var orolig för framtiden, så fanns det en anledning till det. ”Vad är din profetia?"

”Människorna letar alltid efter sin Edens trädgård, men de är så fåfänga att de inte inser att de befinner sig mitt i den. Det har alltid varit upp till oss, väktarna, att fördriva ormarna. Människorna har inte kraften att skydda sig själva. Om vi inte hjälper dem, kommer demonerna att förvandla den här platsen till en stad av blod.”

”Och det kommer inte att hålla sig här”, avslutade Synn med en mjuk viskning.

Storm torkade bort blodet som nu rann i tårliknande droppar från hans ögon. Den enda anledningen till att hans huvud inte exploderade, var att han talade med en annan gud som inte skulle dela med sig av hemligheterna.

”Några av de demoner som klättrade ut ur den där sprickan mellan dimensionerna höll på att förstöra den här världen under medeltiden. Vi var nära att förlora mot dem.” Storm lät tyngden i det uttalandet hänga kvar mellan dem.

”Jag minns”, sa Synn.

”Då minns du också de som av egen fri vilja begav sig till underjorden för att skydda barriärens försegling och hindra demonerna från att återvända,” påminde Storm.

Synn nickade. ”Bröderna... Hur skulle man kunna glömma dem?”

”De har nu återvänt till den här världen medan de jagar de flyende demonerna. Än en gång har bröderna frivilligt avlagt sitt löfte att hjälpa till att befria den här världen från demonhotet. Du och jag är troligen de enda varelserna kvar i den här dimensionen som ärligt kan säga att vår kraft är nästan lika stor som deras. Skulle du avhålla dig från detta för att spara på din kraft av självviska skäl?”

”Jag skulle kunna ta min familj och överlåta den här platsen åt ert krig,” varnade Synn.

”Och jag kan ge dig en anledning att stanna”, kontrade Storm. ”Du har tre barn här med dig nu, men du har förlorat många andra genom eonerna. Jag kan erbjuda dig dina försvunna barn.”

Synn vände på huvudet för att titta på tidsvandraren, men när han såg blodet som deras konversation orsakade, vände han bort blicken. ”Återfå din styrka... sedan hämtar vi mina barn!”

Storm log när han försvann från taket.

*****

Ren gick in på sitt privata kontor och satte sig tungt i stolen vid skrivbordet. Det hade varit en lång natt, och bara för att solen skulle gå upp om några minuter betydde det inte att det hela var över. Nu rådde en annan sorts mörker.

Han hade lovat sig själv att han skulle arbeta ensam, och inte bry sig om de andra PIT-medlemmarna. Men när han såg sig omkring på de andra som kämpade vid hans sida, så kunde han känna vilka som var på väg att försvagas och vilka som hade styrkan att stanna kvar och kämpa längre.

Ingen ifrågasatte honom när han började skicka tillbaka några av dem till slottet; vissa såg till och med tacksamma ut. Han hade skickat Hunter för att vila när han skadats. Den infödde var envis och hade inte berättat för någon om sitt sår, men Ren kunde känna lukten av blod. Trevor var nästan död men stod ändå på fötterna. Vålnader tenderar att tömma en på livskraft ett tag.

Lyckligtvis hade förstärkningarna anlänt i sista minuten och Ren tog farväl, med ett behov av att rensa sinnet från stridens raseri. Han kunde känna allas känslor, även demonernas blodtörst. Nu när han befann sig innanför slottets murar koncentrerade han sig på krafterna som omgav honom och log. *Någon* bland dem hade tydligen kraften att stänga ute känslor. Om han kunde lista ut vem det var skulle han skaka hand med dem.

Det ledde honom också till en annan slutsats – inte alla här på slottet hade en PIT-fil. Men det gjorde inget, det hade inte han heller.

När han tittade upp mot det höga taket kände han fem tydliga livskrafter uppe på tredje våningen. Han undrade vem som kunde vara där uppe, eftersom Storm hade sagt att den våningen var låst och förbjuden. Ren hade

till och med tittat på slottets ritningar för att se om det fanns någon dold dörr dit, men inte hittat någonting.

Han tänkte inte slösa bort sin tid på att dra ut varje bok på hyllan eller knacka på varje vägg i huset för att hitta den heller. Dolda dörrar förblev dolda av en anledning. Om den som var där uppe ville vara ifred skulle Ren respektera deras önskemål.

Luften i rummet krusade sig, och Ren tittade bort mot Storm som nu satt på kanten av skrivbordet. Han stirrade ilsket på tidsvandraren när han såg den blodiga näsan som Storm just försökte läka.

”Berättar du hemligheter igen?” frågade Ren med ett lätt grymtande i rösten.

Storm ignorerade blicken och frågan och satt bara där tills näsan äntligen slutade blöda. Han slängde näsduken i papperskorgen, tittade upp på Ren med en menande min och blickade sedan eftertänksamt upp mot taket.

”Du undrar hur de kom dit upp, eller hur?” sa han med ett leende. ”De använder inte ytterdörren för att komma och gå; fönster verkar passa dem bättre.”

”Vilka de än är, verkar du glad över att de är här?” Ren höjde ett nyfiket ögonbryn.

Storms uttryck blev allvarligt. ”Underskatta dem inte. De har sina skäl för att vara som de är. Om de vill interagera med PIT-teamen, så kommer de att göra det.”

”Men de ingår inte i teamen?” Ren ville ha en förklaring.

Storm skakade på huvudet. ”Nej, det gör de inte.”

”Okej då.” Ren ryckte på axlarna. ”Vilka är de?”

”Legenden säger att de var de ursprungliga väktarna av förseglingarna mellan världarna. Fram till i går kväll har de befunnit sig i demonriket och skyddat förseglingen från att brytas från den sidan.”

Ren nickade och lutade sig tillbaka i stolen och bestämde sig för att sluta med frågorna, eftersom Storm nyligen hade brutit sitt tystnadslöfte. Hans ögon började svida av sömnbrist, men han visste att han inte skulle få vila på ett tag.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: http://www.ebooks2go.com